

Περὶ τοῦ Πατρόκλου σώματος κρατερὰ συνίσταται μάχη, καθ' ἣν καὶ Εὐφορβος ἀναιρεῖται ὑπὸ Μενελάου, Ἐκτωρ δὲ τὴν Ἀχιλλεύς ἐνδύεται πανοπλίαν καὶ ἀνθίσταται τοῖς Ἕλλησιν. οἱ δὲ περὶ Μενελάου Ἀντίλοχον διαπέμπονται πρὸς Ἀχιλλεῖα, τὸν Πατρόκλου θάνατον ἀγγέλλοντα. ὑποδύντες δὲ καὶ ἀράμενοι τὸ σῶμα τοῖς ὤμοις φέρουσιν· οἱ δὲ ἄραντες προμαχοῦσι καὶ ἀπειροῦσι τοὺς πολεμίους.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ρ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α.

10

Ἔστι ἀριστεία Μενελάου λέγεται ἢ τοῦ ῥῶ ῥαψωδία κατὰ τὸ πεζόν. ἢ δὲ ἥρωϊς ἐπιγραφή αὕτη ῥῶ, Δαναοὶ Τρωῆς τε νέκυν πέρι χεῖρας ἔμισγον. Ὀμοιοσχημῶν δὲ τῆ ξι καὶ ἡ ἐνταῦθα (Vers. 1.) ἀρχή. 10 ἐκεῖ μὲν γὰρ εἶπε· Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή. ἐνταῦθα δὲ φησὶν· οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεὺς υἱόν, ἀρηίφιλον Μενελάον, Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δημοτῆτι. ἐν οἷς ἔστιν ἰδεῖν ὡς οὐ μεθήμεν ὁ Μενελάος οὐδὲ 20 μαλθακὸς ἐν τοῖς καιροῖς. διὸ καὶ δεινοπαθήσας ἀμφὶ αὐτῷ βαίνειν ὡς τις περὶ πόρτακι μήτηρ, πρωτοτόκος, κινυρῆ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. καὶ ἀναθερμανθεὶς εἰς ἀνδρίαν ἀναιρεῖ τὸν Λάρδανον Εὐφορβον, Πολυδάμαντος ἀδελφόν, ὃς πρῶτος τῷ Πατρόκλῳ βέλος, ὡς προεγράφη, ἐφήκε. περὶ Πατρόκλῳ δὲ βαίνει πρὸ τῶν ἄλλων οὐ μόνον ὡς ἐνήη φίλων ἐκείνου τοιοῦτος ὢν καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ χάριν τῆς αὐτοῦ κείται τιμῆς ἐκείνος, ὡς καὶ αὐτὸς ἐ*ρεῖ προῖων, ἔτι δὲ καὶ διότι κατὰ τὸν τῆς Ὀμηρ. 30 κῆς Ἀθηνᾶς λόγον τῷ Μενελάῳ κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσειται, ἐὰν ὁ τοῦ Πατρόκλου ὑβρισθεῖη νεκρὸς. Σημειῶσαι δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα (Vers. 4.) περιβαίνειν καὶ ἀμφιβαίνειν τὸ σκέπειν καὶ βοηθεῖν κειμένῳ τινί· καὶ ὅτι τοῦ ἀμφιβαίνειν αἰτιατικῆ συντασσομένου, οἷον, ὃς Χρῆσση ἀμφιβέβηκας, δοκεῖ μὲν ἐν 20 ταῦθα ἢ διάλυσις ἀλλοιοῦν τὴν σύνταξιν. φησὶ γάρ· ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτῷ βαίνει, καὶ περὶ πόρτακι καὶ περὶ Πατρόκλῳ βαίνει. πλὴν καὶ δίχα τῆς διαλύσεως μετ' ὀλίγα φησὶ· Πατρόκλῳ περιβας τὸν ἀριστον ἔπεφρην. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον μετὰ τοῦ βαίνειν ἢ *ἀμφὶ καὶ ἡ περὶ δοτικῆ συντάσσεται, ἀλλὰ 40 καὶ μετὰ τοῦ ἴστασθαι, οἷον, ἀμφὶ Μενοντιιάδῃ ἐστήκει· καὶ, ἔστασαν ἀμφὶ Μενοντιιάδῃ· καὶ, ἔσταότες περὶ Πατρόκλῳ. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἀρηίφιλον Μενελάον, ὃ καὶ μετ' ὀλίγα κείται, καὶ εἶπου δὲ ἀλλαγῶν ὁ ποιητὴς ἀνδρᾶ Ἕλληνα καλεῖ ἀρηίφιλον, τὸ τοῦ Ἄρεος μυθικῶς δηλοῦ ἀλλοπρόσαλλον. πῶς γὰρ οὐκ ἀλλοπρόσαλλος ὁ μὴ μόνον Τρώας ἀλλὰ Ἕλληνας φίλων; Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ βιαίῳ τινὶ ζῶν τὸν Μενελάον εἵκασεν, ἀλλὰ συμπαθεῖ, πρὸς τὸν ἐνεστώτα τοῦτο ποιήσας καιρὸν, ἐν ᾧ οἰκτίσασθαι μόνον ἔδει, μὴ πῶ κρατερῶς μάχης ἀρτυνθείσης. διὸ οὔτε ταύρῳ παραβάλλει αὐτὸν, οὐδὲ μὴν ὑπὸ θηρὸς πολεμουμένη βοῦ, πρωτοτόκῳ δὲ καὶ διὰ τοῦτο κινυρῆ, ὃ ἔστιν οἰκτροφόνῳ, διὰ τὸ 30 πολὺ τῆς στοργῆς. αἱ γὰρ τοιαῦται συμπαθέστερον τοῖς μοσχαρίοις ἀμφιβαίνουσι. τὸν μέντοι Αἴαντα ἐν τοῖς ἐξῆς λέοντι παρεκιάσει τῶν τέκνων ὑπερμαχομένῳ. καὶ αὐτὸν δὲ τοῦτον τὸν Μενελάον μετ' ὀλίγα λέοντι παραβαλεῖ, ὅτε τὸν Εὐφορβον ἀναιρεῖ ἀμφὶ τῷ Πατρόκλῳ βαίνων. ὅτι δὲ πρῶτος ὁ Μενελάος, 1122 δῆλον, ὃς γε καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἦν συμπαθής. τὸν γοῦν Ἄδραστον ἐν τοῖς πρὸ τούτων ζωγρήσας περιεσώσατο ἄν, εἰ μὴ ὁ ἀδελφὸς βασιλεὺς ἐκώλυσεν. ὡς δὲ καὶ *σπουδαῖος ἔστιν ἐν καιρῷ, ἐδήλωσε καὶ ἐν 50 μονομαχίᾳ ἐκείνῃ, ἐν ἣ ὁ ἀδελφὸς αὐτὸν ἐπέσχε, καὶ προεξαναστὰς δὲ τοῦ ἀδελφοῦ ἐν τῇ νυκτεγερασίᾳ,

COMMENT. IN ILIAD. TOM. IV.

A

καὶ ὅπου δὲ καταπονόμενον Ὀδυσσεὺς αὐτὸς αἰσθόμενος ἐπίκουρον ἄγει τὸν Αἴαντα. οὐκ ἄδηλον δὲ οὐδ' ὅτι ἡ δάμαλις τὸ νεογνὸν τῆς βοῦς γέννημα πόρις τε λέγεται, οἶον, ἄγραυλοι πόριες, παρὰ τὴν πορείαν, σκιρτητικὴ γὰρ ἡ δάμαλις, ἢ δ' αὐτὴ καὶ πόρις πλεονασμῶ τοῦ τ', ἀφ' ἧς καὶ ἡ παρ' Ἡσιόδῳ ὑπόπορις ἐριθός, οἶον, πόριος ἢ βοός· ἐτι δὲ καὶ πόριταξ ὑποκοριστικῶς, καθ' ὁμοιότητα τοῦ λείμαξ καὶ μείραξ καὶ μύλαξ καὶ λίθαξ καὶ πίδαξ καὶ σκύλαξ. εἰ δὲ τῷ μῆδοκεῖ τὴν πόριτακα καὶ τὸν μύλακα καὶ τὴν λίθακα καὶ τὴν πίδακα καὶ τὴν σκύλακα ὑποκεκορισθαι διὰ τὸ μῆδὲ χαιρῖν ὑποκορισμοῖς τὸν Ὅμηρον, οὐ περ ἡ πόριταξ καὶ τἄλλα, ὁ γοῦν μείραξ καὶ ἡ μείραξ καὶ ὁ λείμαξ ὑποκεκορισται παρὰ τοῖς ὕστερον, μάλιστα δὲ ὁ πλούταξ, ὃ δὴ παρασίτος τις ἔφη παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. (Vers. 5.) Εὐδήλον δὲ καὶ ὅτι πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως ὁ πρῶτος τεχθεὶς, καὶ δηλοῖ πάθος ἢ λέξις· πρωτότοκος δὲ κατὰ δρᾶσιν ἢ πρώτως τεκοῦσα, ὕθεν καὶ ὁ ποιητὴς δηλῶν τὸ τῆς λέξεως, ὡς 10 φρασιν οἱ παλαιοὶ, δρασιτικὸν ἐπάγει· οὐ πρὶν εἰδυῖα τοῦ *κοιο, ἀλλὰ δηλαδὴ νῦν πρώτως τεκοῦσα, ὃ ταῦτόν ἐστι τῷ πρωτοτόκος. Κινυρῆ δὲ κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ κινύραις χρώμενοι αἰοιδὰς ἐπὶ τοῖς κειμένοις ἔμελλον, ὃ καὶ κινύρεσθαι ἦν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, εἰδυῖα τόκοιο. λείποντος γὰρ τοῦ εὐ συνετάγη συνήθως τῷ ποιητῇ μετὰ γενικῆς. (Vers. 6 sq.) Ὅτι προμάχου ἀνδρείου ἐνδειξις τὸ, πρόσθε δὲ οἱ δόρου τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα, τὸν κιάμεναι μεμαῶς, ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι. περὶ Μενελάου δὲ ὁ λόγος τῷ ποιητῇ, ἐφ' οὗ καιρίως πάνυ ἔχει τὸ μεμαῶς, οὐ γὰρ ἐγγυος ἦν ἀνελεῖν τὸν ἀντίον ἐλθόντα, με- 1092 μαιῶς μέντοι ἦν οἷα θαρσαλέος. διὸ καὶ μνῖα ἐν τοῖς ἐξῆς που *εἰκάζεται διὰ τὸ ἄγαν ἐν μάχῃ πρόθυμον. (Vers. 9.) Ὅτι ἐν τῷ, οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἔμμελις ἀμέλησε Πατρόκλον, παρηγησίς ἐστι σώφρον τὸ, εὐμελῆς ἀμέλησεν. ἄλλως δὲ καὶ ἀντιθετικὸν τι ὁ λόγος ἔχει κατὰ τὴν ἐπίτασιν τοῦ εὐ ἐπιρροήματος καὶ τὴν κατὰ τὸ ᾱ στέρησιν. ἀστεῖον δὲ τὸ οὐκ ἐμέλησε. Μενελάος μὲν γὰρ ὁ φίλος ἄλλως 20 οὐκ ἀμελεῖ τοῦ κειμένου ὡς ἀμφιβαίνων· Εὐφορβος δὲ ὁ ἐχθρὸς οὐχ' οὕτως, ἀλλ' ἵνα σκυλευσῆ. Σημειῶσαι οὖν ὅτι τὸ μὴ ἀμελεῖν τινὸς οὐ μόνον φιλικῶς ἢ φιλίας ἀλλ' ὡς τὰ πολλὰ ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ἐτεροῦ, ἐπεὶ καὶ ὁ φίλος ἐπιμελεῖται παραμένειν τῷ φιλουμένῳ, καὶ ὁ ἐχθρὸς δὲ ὁμοίως ἐπιμελεῖται ποιῆσαι τὰ κατὰ τὸν μὴ φίλον. (Vers. 13.) Ὅτι καὶ νῦν γοργῶς ἐν στίχῳ ἐνὶ κείνται τρεῖς ἔννοιαι, Μενελάε χάξεο, λείπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα. Εὐφορβος δὲ ταῦτα φησὶ λακωνίζων πρὸς Λάκωνα. ὁ δ' αὐτὸς κατ' ἔννοιαν ἐκροβητικὴν στρατιώτου ἀντιμάχου ἐπάγει τὸ, ἔα με κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι, μὴ σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι. Κλέος δὲ ἐσθλὸν καὶ νῦν, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα, ἢ εὐκλεία. 10 δηλὸν δὲ ὡς ἡ δύσκεια κλέος ἂν εἴη *οὐκ ἐσθλὸν, καὶ ὅτι κλέος ἀπολύτως ἢ φήμη, μέση λέξις οὖσα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. (Vers. 19.) Ἰστίον δὲ ὅτι Εὐφορβου ἐν τούτοις καυχουσαμένου καὶ ἀπειλησαμένου ἐν τῷ, οὐ τις πρότερος ἀνδρῶν Πάτροκλον βάλε, καὶ, ἔα με κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι, μὴ σε βάλω καὶ 30 ἐξῆς, Μενελάος ἐνδιαθέτως λαλῶν μετὰ βαρύτητος ἀποτείνει πρότερον ἠθικῶς τὸν λόγον πρὸς Δία, λέγων οὕτω· Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι. τοῦτο δὲ γνωμικῶς εἴρηται, ὡς μὴ καλὸν 20 ὄν ἀρχεῖν τινὰ τὰ ὑπὲρ δύναμιν. *καὶ νῦν μὲν ἡ ποιήσις γνωματεύουσα ἐν λόγῳ τὸ καλὸν ὑποτίθησιν, ἐν Ὀδυσσεΐα δὲ τὸν Δοκρὸν πραγματικῶς κολάζει μεγάλα αὐδήσαντα. καὶ τοῦτο μὲν οὕτω. (Vers. 20.) Τὸ δὲ ἐφεξῆς ἀποφατικῶς παραβάλλει κατὰ σχῆμα, ὁποῖον ἐν τῇ ξ' ῥάψωδιᾳ ἐξέθετο. ἐκεῖ γὰρ εἰπὼν ἐν παραβολῇ ὡς οὔτε θαλάσσης κύμα τόσον βῶα, οὔτε πυρὸς τόσος βρομός, οὔτ' ἀνεμος τόσον ἠπνεὶ καὶ τὰ ἐξῆς, ἐνταῦθα φησὶν· οὔτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος, οὔτε σὺς κάπρου ὀλοό- 30 φρονος, οὐ τε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεμεαί*νευ, ὅσσον Πάνθου υἱὲς ἔμμελια φρονέουσιν, ἢ φροέουσιν, ἢ γουν φέρονσιν, ἔχουσι. πολλὴν δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐνάργειαν ὁ λόγος ἔχει τοῦ 1123 μέγα τὸ πρᾶγμα εἶναι, εἰ καὶ ἄλλως μικροπρεπέστερον τὸ λεχθὲν διὰ τὴν ἀπὸ ζῶων παραβολὴν καὶ οὐκ 40 ἀπὸ σωμάτων ὡς εἰπεῖν στοιχιακῶν ὡς ἐν τῇ ξ', διὸ καὶ ἐπέδραμε νῦν ἐν ὀλίγῳ φράσας. ἐκεῖ μὲν γὰρ δυσὶ στίχοις ἐκάστην τῶν τριῶν ὁμοιοτήτων περιγράψας ἐν ἑξ' ἐπέσι τὸ πᾶν ἐποίησεν, ἐνταῦθα δὲ διὰ τὸ τῆς ὑποθέσεως οὐ μεγαλείον ἐν οὐδὲ ὅλοις δυσὶ στίχοις ἐξέθετο τὴν ὁμοίωσιν. (Vers. 21.) Ἐνθα σημειῶσαι ὅτι τε καλῶς ἐμνήσθη σὺς οὐ θηλείας ἀλλὰ κάπρου, αὐτὸς γὰρ μάλιστα καὶ ὀλοόφρων καὶ μεγάθυμος κατὰ τὸν πρὸ μικροῦ ταῦρον καὶ λέοντα, τοιοῦτος δὲ ὁ μέγιστον ἔχων θυμὸν· καὶ ὅτι οὐ μάτην ἐπὶ σὺς ἔφη τὸ, οὐ θυμὸς μέγιστος, ἀλλ' ὅτι ἀφυλάκτως ἔχει ὁ σὺς πρὸς τὸ παθεῖν διὰ τὸ

ἄγαν θράσος. θρασὺ μὲν γὰρ καὶ ἡ πάρδαλις, ὁ λέων δὲ καὶ ἀνδρείον. ἄμφω δὲ φυλάσσονται ποτε πα-
 θεῖν μᾶλλον ἢ περὶ ὅσους θυμῶ πολλῶν ῥέων. (Vers. 20.) Ἔτι πόρδαλις μὲν, φρασι, καὶ λέων ἡμεροῦν-
 ται, σὺς δὲ ἄγριος αἰεὶ ἄγριος, ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς πόρδαλις μὲν ὁ ἄρῃη παρὰ τὸ προάλλε-
 10 *σθαι, πλεονάσαντος τοῦ δ', ὡς ἐν πολλοῖς. πάρδαλις δὲ διὰ τοῦ α ἢ θήλια παρὰ τὸ πυράλλεσθαι. 40
 καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. ἐφ' οἷς Ὀμηρος καὶ ἀνάμνησιν κεφαλαιώδη μεθοδεύων (Vers. 24.) ποιεῖ
 τὸν Μενέλαον, εἴ πως ἐκφοβήσῃ τὸν Εὐφροβον μεμνημένον, ὅτι καὶ πρὸ τούτου τὸν ἀδελφὸν Ὑπερή-
 νορα, ὑφανχενούοντα κατ' αὐτοῦ, ἐταπεινώσε. φησὶ γάρ· οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἵπποδάμοιο ἧς
 ἡβῆς ἀπόνθη, ὅτε μ' ὤνατο καὶ μ' ὑπέμεινε, καὶ μ' ἔρατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν ἔμμε-
 ναι· οὐδέ ἐ φημι πόδεσσι γε οἷσι κίοντα εὐφροῖναι ἄλοχόν τε φίλην κεινούς τε τοκῆς. ὡς καὶ σὸν ἐγὼ
 10 λύσω μένος καὶ ἐξῆς. ἀπὸ οἰκειακοῦ δὲ παραδείγματος ἐκφοβεῖ τὸν Εὐφροβον· διὸ μνήμην αὐτὸς ἀναλα-
 βῶν τοῦ ἀδελφοῦ ἐρεῖ ὅσα ὑποβάλλει ὁ θυμός. (Vers. 26.) Ὅρα δὲ ὡς λυπεῖ τὸν Μενέλαον, εἴ περ
 ἐλέγχιστον αὐτὸν πολεμιστὴν φθιάσας εἶπεν ὁ Πανθοίδης Ὑπερήνωρ. ὃν ἀνελὼν ἐδίδαξεν ἔργους αὐτοῖς
 οὐκ ἐλέγχιστος εἶναι. Ὅτι δὲ ὁ Μενέλαος οὐχ' ὑπόσκληρος ἦν τὰ εἰς ἦθος, δηλώσει καὶ Ἀπόλλων ἐν τοῖς
 ἐξῆς, μαλθακὸν αὐτὸν σκόψας αἰχμητῆν. (Vers. 19.) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ· Ζεῦ πάτερ, βαρέως ἀναπε-
 φρῶνται. ἄχθεται γὰρ ὁ βασιλεὺς, εἰ τὸ κατὰ τὸν Δία πεπρωμένον βιάζεται, οἷς ἀνχεῖ ὁ Εὐφροβος
 *εἰπὼν, μὴ σε βάλω καὶ ἐξῆς. ἴσως γὰρ καὶ οἶδεν ὡς οὐ τεθνήσκει κατὰ Τροίαν ἀπὸ γρησοῦ τινός· 50
 ὥστε τὸ, Ζεῦ πάτερ, ταῦτόν τῳ, ὃ μοῖρα, καθ' ἧς ὑπεροπλίζεται Εὐφροβος· καὶ ἐτέρως δὲ, Ζεῦ
 πάτερ, κοινότερον, εἴ περ Ζεὺς πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ἀνὴρ δὲ καὶ ὁ Μενέλαος· ἢ καὶ ἄλλως,
 κατὰ γένους οἰκείωσιν· ἐκ Διὸς γὰρ καὶ οὗτος καὶ διογενῆς καὶ διοτρεφῆς καὶ Διὶ φίλος ὡς βασιλεὺς· διὸ
 20 καὶ προσφωνεῖ αὐτὸν, πεποιθὼς ὅτι ἀχθομένῳ τούτῳ συμβαρυνθήσεται. (Vers. 21.) Τὸ δὲ, ὀλοόφρο-
 νος, οὗ τε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεμεινέει, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου θυμώδους ρηθῆ-
 σεται ποτε. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐπὶ μὲν ἀνθρώπου μέγαν που θυμὸν εἶπεν· ἐνταῦθα δὲ μέγιστον θυμὸν ἐπὶ
 ἀγρίου σῦός. Τὸ δὲ, οὗ τε μέγιστος θυμὸς, ἦγουν οὐ τινος κάπρου, τῇ προφορᾷ φαντάζον ἀποφατικὸν
 εἶναι ὑποκρίνεται παρηγητικῶς ὁμοιοῦσθαι τῳ, οὗτ' οὖν πορδάλιος οὔτε λέοντος οὔτε σῦός, καὶ οὐ μέλον
 τῳ ποιητῆ φαντασίας τοιαύτης, εἰ μόνον ὁ νοῦς τοῦ ῥήτου ὑγιῶς ἔχει, τέως μὲν τοῦ ἐνταῦθα εὐειδῆς
 τῆς συκῆς ἀρνήσεως συγκροτεῖται καὶ διὰ τοῦ, οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος. Περὶ δὲ τοῦ βλεμεινέειν πολλα-
 χοῦ κέεται. (Vers. 23.) Ἐν δὲ τῳ, Πάνθου υἱές, καὶ ὁ προτεθνηκὼς Ὑπερήνωρ συνεισάγεται, καὶ ὁ
 Πολυδάμας δέ. οὐ δῆπου γὰρ περὶ μόνου Εὐφροβου ὁ λόγος, διὰ δὲ τοῦ εὐμελίας σεμνύνει ἑαυτὸν 60
 ὁ Μενέλαος, εἰ κατὰ τοιούτων ἀνδραγαθεῖ. (Vers. 24.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ Ὑπερήνωρ ταῦτόν ἐστι
 30 τῳ Ἀγήνωρ, ὃς καὶ αὐτὸς Τρωικὸς ἦν ἀνὴρ, ὡς περὶ καὶ ἐπιθετικῶς ταῦτόν οἱ ἀγήνορες καὶ οἱ ὑπερή-
 νορέοντες. (Vers. 25.) Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν στίχῳ ἐνὶ ὄνῳ εἰπὼν καὶ ὤνατο οὐ μόνον παρισῶσαι καὶ
 παρηγήσαι δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ διαφορὰν τῶν τοιούτων δοῦναι λέξεων. ἀρέσκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς διὰ τοῦ ἢ
 μὲν γράφειν ἐπ' ὠφελείας ὄνῳ καὶ ὄνημενος, ὡς ἐν Ὀδυσσεῖα· διὰ δὲ τοῦ α ἐπὶ μέμψεως. οἱ μὲντοι
 μεθ' Ὀμηρον ὄνατο *διὰ τοῦ α γράφουσι καὶ ἀπώνατο ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη. Θέμα δὲ καὶ τοῦ ὄνῳ καὶ 1093
 τοῦ ὄνατο τὸ ὄνημι ἄρῃητον, ἐπὶ τε ὠφελείας ὄν, ἐπὶ τε μέμψεως. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν, οὐκ ἀπό-
 νητο ἡβῆς, τὸν πρὸ ὄρας θάνατον δηλοῖ· τὸ δὲ ὄνατο παράγει τὸν ὄνειδισμόν. διὸ ἐρμηνεύων τί ἐστὶν
 ὄνατο, ἐπάγει· καὶ μ' ἔρατο ἐλέγχιστον πολεμιστὴν, ὃ περ ὄνειδιον ἔπος ἐστὶ. Τὸ δὲ, καὶ με ὑπέ-
 μεινε, καιρία λέξις, δηλοῦσα θάσος, ὅθεν καὶ τὸ ὑπομενετέον ἐπιρῶμα, καὶ ἀνὴρ ὑπομενετικὸς τῶν
 δεινῶν. μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ κίωνων ἢ τοιούτων τινῶν σωμάτων, ἃ δεξάμενα βάρους ἄνω ὑπομένουσι.
 40 τὸ δὲ τοιούτον ὑπομῆναι καὶ ὑποστῆναι λέγεται. τὸ γὰρ ὡς εἴρηται ὑπομένον, ἦγουν ὑπὸ τι μένον καρ-
 τερικῶς, πάντως καὶ ὑρίσεται, τουτέστιν ἐγκρατῶς ὑπ' ἐκείνο ἴσεται, ὡς εἴ γε μὴ στερεῶς ὑπ' αὐτὸ
 ἴσεται, ἀνυπόστατον ἐκείνο τὸ ἐπάνω λέγεται διὰ τὸ πολὺ τῶν βάρους· εἰ δὲ ποτε ἀνυπόστατον λέγειν
 οἶδαμεν καὶ τὸ μὴ ἔχον ὑπόστασιν οἶον τὸ μὴ ὄν, ἢ ὁμωνυμία τὴν τοιαύτην σχίζαν διεῖλε. διὸ περ ἔσχω-
 πται ποτε πάλαι χρόνου ὁ τὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλείαν φάμενος ἀνυπόστατον· οἷα διχονοίας ὑποβαλ-
 λομένης, μὴ ποτε *υπογερωῶς εἶπεν αὐτὴν ἀνυπόστατον ὡς τὸ μηδὲν οὔσαν, οὐ μὴν λόγῳ ἐπαίνου ὡς ἀνυ- 10
 πόφορον τοῖς ἐχθροῖς. ἔστι δ' ἴσως εἰπεῖν ποτὲ ἀνυπόστατον καὶ τὸ μὴ ἔχον ἐπὶ στερεοῦ ἐδρασθῆναι

ἦτοι στήναι, ὃ δὴ πάσχει ὁ ἔμπαγεις εἰς ἰλὺν, ἐν ἧ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. (Vers. 27.) Ἐν δὲ τῷ, οὐδέ
 ἔφημι ποσὶν οἰκείοις ἐλθόντα εὐφράναι τοὺς ἑαυτοῦ, σημείωσαι ὡς ἠθικῶς μὲν ἐρρέθη τὸ φημί καθ'
 ὁμοιότητα τοῦ δοκῶ καὶ οἶμαι καὶ τῶν τοιοῦτων, οὐ κεῖται δὲ ἐνδοιαστικῶς ἀλλ' ἀξιωματικῶς ὡς ἐπι-
 ὁμολογουμένῳ πράγματι. ἔχει δὲ τι καὶ μυκτῆρος, εἴ περ ὁ μὲν Ὑπερήνωρ ψευδῶς ἔφατο τὸ ὑπ' αὐτοῦ¹¹²⁴
 ῥηθῆν, Μενέλαος δὲ, ὃ νῦν λέγει, ἀληθῶς λέγει. Τὸ δὲ, οὐ ποσὶν ἰδίοις κίοντα, ἀστείως ἐρρέθη διὰ
 τὸ ὑπ' ἀλλοτρίοις τοῦτο ποιεῖν τοὺς νεκρούς. φησὶ γοῦν ὁ Γλαῦκος μετ' ὀλίγα ὡς, εἴ περ προτὶ ἄστου
 μέγα ἔλθοι τεθνεῶς ὁ Πάτροκλος, γενήσεται τὰ ἔλθοι δὲ ἂν πάντως εἰς Τροίαν ὁ Πάτροκλος οὐ πό-
 δεσσι οἴσιν, ἀλλὰ τοῖς τῶν φερόντων. (Vers. 29.) Ὅτι ἀπειλητικὸν τὸ, καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ
 μευ ἄντα στήης, ἀντὶ τοῦ εἴ περ ἀντισταίης μοι. (Vers. 30.) Ὁ δὲ ἐκροβεῖν ἐθέλων τὸν ἀνθιστάμενον
 ἔρει ἂν· ἀλλὰ σ' ἐγὼ ἀναχωρήσαντα κελεύω εἰς πληθὺν ἰέναι, μῆδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο, πρὶν τι κακὸν ¹⁰
 παθεῖν· ῥεχθῆν δὲ τε νῆπιος ἔγνω. τοῦτο δὲ παρὰ Μενελάου ῥηθῆν γνωμικὸν ἐστὶ, συντόμως φρα-
 σθῆν, ὡς καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ, οὐ καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάσθαι, ὡς ἂν καὶ αὐτὸ συνήθως εὐμνημόνευτον
 ἢ τῷ εὐπεριγράπτῳ τῆς ἀπαγγελίας, ὅποια καὶ τὰ τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀπομνημονεύματα. Ὅτι δὲ οὐκ ἐπαι-
 νετός ὁ μετὰ τὸ ῥεχθῆναι τι νοήσας δηλοῖ καὶ ὁ Ἐπιμηθεὺς καὶ ὁ τῆς παροιμίας ἀλιεύς. Ἰστέον δὲ ὡς,
 εἰ μὲν τις εἴποι ὅτι τὸ πρᾶγμα τὸ ῥεχθῆν ὁ νῆπιος ἔγνω, ἀσολοικῶς ἐρρέθη· εἰ δὲ καθάπερ τὸ ἐξὸν καὶ
 τὸ δόξαν καὶ τὸ δεῖσαν, οὕτω δὴ καὶ τὸ ῥεχθῆν ἀντὶ πλαγιασμοῦ νοηθεῖη, ἵνα ἢ, ῥεχθῆντος δὲ τε
 νῆπιος ἔγνω, κρείττων ἢ φράσις, σολοικοφανῆς οὖσα, καὶ Ἀττικωτέρα καὶ οἰκεία προσώπων ἀγωνιῶντι καὶ
 σχεδιάζοντι. ἐκ δὲ τοῦ, ῥεχθῆν δὲ τε νῆπιος ἔγνω, εἴκει ληφθῆναι καὶ τὸ, ἔγνωκα δ' ἢ τάλαινα συμ-
 φροῶς ὑπο. (Vers. 31.) Τὸ δὲ, ἐς πληθὺν ἰέναι, οὐκ ἀνόμοιον ἐστὶ πρὸς τὸ, εἰς ἔθνος ἐτάρων χά-
 ζεσθαι. λέγει δὲ πληθὺν τὸν κοινὸν λαὸν πρὸς διαστολὴν τῶν ἀριστέων καὶ προμάχων. αὐτοὶ γὰρ λογα-
 δεσ ὄντες ἐν ὀλίγῳ μετροῦνται, οὐκ ὄντες ἀριθμὸς ἄλλως, εἴποι ἂν ὁ κωμικὸς, ἐν ἀριθμῷ μέντοι ὄντες.
 Τὸ δὲ, μῆδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο, καινότερον ἐσχημάτισται ὡς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς. ἦν γὰρ τὸ ὀρθὸν, μῆδ'
³⁰ ἀντίον ἴστασθαι ἐμοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀντίον ἴστασθαι ἄντα στήναι ἀνωτέρω ἔφη, ἀλλαχοῦ δὲ ἀντίον
 ἐλθεῖν, οἷς ἐναντίον ἐστὶ τὸ ἀναχωρῆσαι. (Vers. 34.) Ὅτι τὸ, νῦν μὲν δὴ, Μενέλαε, ἢ μάλα τίσεις
 γνωτὸν ἐμὸν, ὃν ἔπεφνες, οὐ σαφῶς ἐφράσθη. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, οὐχ' ὅτι νῦν τίσεις τὸν ἀδελφόν,
 ἀλλὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ μου ποιήν. αἴτιον δ' ὅτι ἀγωνιῶν ὁ Εὐφρόβος οὐ κρατεῖ τῆς φράσεως.
 ἴσως δὲ καὶ ἀστείως εἶπεν ὅτι σὺ αὐτὸς πεσὼν ἀποτίσεις μοι οὕτω τὸν ἀδελφόν. (Vers. 38.) Ὅτι πε-
⁴⁰ ριπαθῆς καὶ οἶκτον ἔχον τὸ, γνωτὸν ἐμὸν ἔπεφνες, χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο, ἀρητὸν
 δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας. Εὐφρόβου δὲ λόγοι ταῦτα, ὅς λέγει πρὸς Μενέλαον καὶ ὅτι ἢ κέ
 σφιν, ἦγον ὄντως αὐτοῖς τοῖς δειλοῖσι, γόου κατάπανμα γενοίμην, εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τὴν καὶ ³⁰
 τεύχε ἐνείκας ἐν χερσὶν αὐτοῖς βάλω, τουτέστι θήσω. πολλαχοῦ δὲ οὕτως ἢ λέξις αὕτη νοεῖται. βαρβαρι-
 κὸν δὲ καὶ θρασὺ τὸ τοῦ Εὐφρόβου ἦθος οὕτω ραδίως θαρρόντως παραμυθῆσασθαι τοὺς αὐτοῦ, ὡς
 αὐτὸς ἐξέθετο. (Vers. 36.) Ὅρα δὲ τὸ, χήρωσας γυναῖκα, ἐνταῦθα κυριολεκτηθῆν, ἐξ οὗ καὶ χήρα ἢ
 τοιαύτη. ἐν γὰρ τῷ, χήρωσεν ἀγνιάς, μεταφορικῶς ἢ λέξις κεῖται. Ὅτι δὲ τοῦ χήρα κοινῶς καὶ χήρη
 Ἰωνικῶς προὔπεστιν ἀρσενικὸν ὁ χήρος, ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἔγνωται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ ἐχρήρωσας
⁵⁰ λείπει κοινότερον τὸ ἀνδρὸς, σιγηθῆν διὰ τὸ πᾶν δῆλον. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, χήρωσεν ἀγνιάς, λείπει
 τὸ ἀνδρῶν ἢ πολιτῶν ἢ τοιοῦτόν τι. πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι τοιαῦται ἐλλείψεις. Σοφοκλῆς οὖν ἐν τῷ,
 πρὸς τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει, παρήκε τὸ ἀγαθὸν ὡς φανερόν. πάντως γὰρ ὁ ἔχων ἀγαθόν τι φθο-
 νεῖται. τοιοῦτον καὶ τὸ, μεταβολὴ πάντων ἡδύ. δῆλον γὰρ ὡς γλυκὺ ἐστὶν ἢ μεταβολὴ οὐχ' ἀπλῶς,
 ἀλλ' ἢ τῶν κακῶν. Τὸ δὲ, ἐν μυχῷ θαλάμοιο, νεόνυμφον γυναῖκα δηλοῖ, ἔτι δὲ καὶ σώφρονα, ἢ τις
 διὰ σωφροσύνην τοῦ θαλάμου ἐστὶν ἀπρόitos. Ἐν δὲ τῷ, θαλάμοιο νέοιο, δύναται τὸ νέοιο καὶ ὑπερ-
 βατῶς κεῖσθαι, ἵνα λέγῃ ὅτι ἐχρήρωσας γυναῖκα νέου ἀνδρὸς. ἐκ δὲ τούτου καὶ αἱ χηρωσται, ὡς προδε-
 δήλωται. καὶ ἔχει ἐντελῶς οὕτω τὸ νόημα. ἄλλως γὰρ ἐλλιπῶς ὡς ἐρρέθη πέφρασται. (Vers. 37.) Τὸ δὲ
 ἀρητὸς ἐπίθετον μὲν ὃν ὀξύνεται κατὰ ἀναλογίαν, κύριον δὲ τυγχάνον προπαροξύνεται, ὡς δηλοῖ ἐν τοῖς
 ἐξῆς τὸ, Χρομῖος καὶ Ἄρητος Θεοειδῆς, ἐξ οὗ κατὰ παρωνυμίαν καὶ ἢ Ἀρήτη γίνεται. ἐκεῖθεν δὲ καὶ
 ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἄρατος καὶ τὸ σύνθετον ὁ Δημάρατος καὶ ὅσα κατ' αὐτό. πολλῶν δὲ ὄντων, ἂ περ

διαφόρως τονοῦνται πρὸς διάφορον σημασίαν κατὰ τὸ ἀρητὸς καὶ Ἄρητος, μνηστῆον ἐν αὐτοῖς καὶ τοῦ
 μαλακὸς ὕξυτόνου ἐπιθετικῶν καὶ τοῦ Μάλακος προπαροξυτόνου κυρίου. ἱστορικός δὲ ἦν ἐκεῖνος, ὡς
 ἱστορεῖ ὁ δειπνοσοφιστής. ὅτι δὲ τὸ ἀρητὸς πένθος ἀρρητόν τινες γράφουσι, δῆλον· καὶ ὡς οὐκ εὐα- 60
 1125 ρεστοῦνται οἱ παλαιοὶ τῇ τοιαύτῃ γραφῇ. πάντως δὲ παῖς μὲν ἀρητὸς ὁ εὐκαταῖος. γόος δὲ ἀρητὸς ὁ ἀπευ-
 καταῖος καὶ ὡς εἰπὲν ἐπαράτος. μέση γὰρ λέξις ἢ ἀρὰ καὶ τὸ ἀρασθαι, ἀρ' ἂν τὰ τοιαῦτα γίνονται.
 (Vers. 38.) Τοῦ δὲ, ἢ κέ σφιν δειλοῖσιν, ἤγουν δειλοῖσι, καὶ τοῦ, εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν καὶ ἐξῆς,
 ὁμοία ἢ γραφῇ πρὸς τὸ, ἔδδισαν θεοὶ, οὐδέ τ' ἔδῃσαν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἢ κε βεβαιωτικῶς κεῖται διὰ
 τοῦ ἦ· τὸ δὲ δεύτερον διστακτικῶς ἀντὶ τοῦ ἔάν. ἔχουσι δέ τι καὶ κάλλους κείμενα ἐπαναφορικῶς ἐν
 καταρχαῖς στίχων. (Vers. 40.) Ἰστέον δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι Φρόν*τις κύριον κεῖται μὲν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα, 1094
 10 κεῖται δὲ καὶ ἐνταῦθα. ἔστι δ' ἐκεῖ μὲν ἀρσενικὸν ὄνομα κωβερνήτου, ἐνταῦθα δὲ θηλυκὸν; γυνὴ Πάνθου,
 μήτηρ Εὐφύροβου. φησὶ γὰρ Πάνθω ἐν χεῖρεσσι βάλλω, ὡς ἐρρέθη, καὶ Φρόντιδι διη. βαρύνεται δὲ
 Φρόντις κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς τῆς δυσύλλαβα, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, παραληγόμενα τῷ ὃ, ἢ μόνῳ ἢ
 σὺν ἑτέρῳ, ὀξύνεται. προίτις, κοιτίς, φροντίς. τὸ Φρόντις ὡς κύριον βαρύνεται πρὸς διαστολήν. τὸ
 πόρτις οὐ μάχεται. εὐρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ τ' πόρις. (Vers. 41.) Ἰστέον δὲ καὶ ὡς, εἰ καὶ ἀηδὲς τι
 σέσηρε τὸ Φρόντιδι διη διὰ τὰ συγρὰ ι, ὅμως οὐ κατὰ τὸ Ἰριδι διη. (Vers. 42.) Ὅτι ὁ ἐγχειρῶν ἤδη
 πολέμῳ ἢ ὄλως ἔργῳ τινὶ ἐναγωνίῳ καλῶς ἐρεῖ τὸ, οὐκέτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται, οὐδέ τ' ἀδή-
 ριτος, οὐτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο. ποιητικῶν δὲ λέξεων παρίσσωσις τὸ, ἀπείρητος καὶ ἀδήριτος. καθ' ὑπερ-
 βατον δὲ ἢ σύνταξις. λέγει γὰρ ὡς οὐκ ἀπείρατος ἔσται ἀλκῆς καὶ φόβου. περιττὴ δὲ Ἀιτικῶς ἢ ἀρησις
 ἐν τῷ, οὐτ' ἀλκῆς. ἤρκει γὰρ ἢ πρὸ αὐτῆς. ἐν δὲ τῷ ἀπείρητος καὶ ἀδήριτος λείπει ἀντωνυμία τὸ, ἔμοι
 20 ἢ ὑπ' ἔμοι. *(Vers. 43.) Ὅτι φαίνεται καὶ τῷ Μενελάῳ ἢ ἀσπίς χαλκῶν ἔχειν ἐκπέταλον. ὁ γοῦν 10
 Εὐφύροβος οὕτως ἐν αὐτῷ κατ' ἀσπίδα, οὐδ' ἐρρέθη χαλκῶν, τὸν ἐπιπολάζοντα δηλαδὴ ἐν τῇ ἀσπίδι,
 ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ. εἰ δὲ γράφεται, οὐδ' ἐρρέθη χαλκός, φέρεται γὰρ καὶ τοιαύτη γραφῇ, εἴη ἂν
 χαλκός ἢ τοῦ Εὐφύροβου αἰχμῇ. (Vers. 44.) Ὅρα δὲ καὶ ἴδε τὸ, ἀνεγνάμφθη αἰχμῇ, ἀλλοῖον ὄν παρὰ
 τὸ, ἀναγναμφθῆναι δεσμὸν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἀνάλυσιν δηλοῖ ἐν Ὀδυσσεΐα, τοῦτο δὲ σιδήρου ἀπὸ ὀξύντη-
 τος ἀμ*βλύτητα κατ' ἀνάκαμψιν ἤγουν στροφῆν εἰς τὸ ἔμπαλιν. (Vers. 46.) Ὅτι ἀνύει καλὸν τι ἐνταῦθα 20
 ὁ Μενέλαος ἐπευξάμενος Διὶ πατρὶ, ἀνυσμωτάτον γὰρ πανταχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἢ δικαία εἰχῆ. (Vers. 47.)
 Ὅτι στομάχου θέμεθλα τὴν αὐτοῦ θέσιν λέγει, στόμαχον καὶ νῦν φράζων οὐ τὸ τῆς κοιλίας στόμα
 κατὰ τοὺς ὕστερον, ἀλλὰ τὸν λεγόμενον βρόχθον περὶ τὰ τοῦ λαιμοῦ ἔσχατα. φησὶν οὖν ὡς κατὰ στο-
 μάχοιο θέμεθλα ἐνύξεν ὁ Μενέλαος τὸν Εὐφύροβον, ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρεῖν χεῖρὶ πιθήσας· ἀντι-
 30 κρῦ δι' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκῆ. εἰ γοῦν *μῆ ὁ βρόχθος ἀλλ', ὡς ἂν τις ἴσως οἰηθῆι, τὸ 30
 στόμα τῆς κοιλίας ἐπληγῆ ὁ Εὐφύροβος, πῶς ἀντικρῦ δι' αὐχένος τὸ δόρυ φέρεται; τέμνει δὲ καὶ ἐν τῇ
 γ' ῥαψωδίᾳ στομάχους ἀρνῶν ὁ βασιλεὺς νηλεῖ χαλκῷ. (Vers. 48.) Ὅρα δὲ τὸ, ἔρεισε βαρεῖν χεῖρὶ πι-
 θήσας, ἀντὶ τοῦ ὡσε. καὶ οὐκ ἔστι καιριωτέραν λέξιν εὐρεῖν· ὅθεν εἰληπται καὶ ἡ ἀντήρης πληγῆ, καὶ
 ἀντεριεῖδειν τὸ ἀντιβαίνειν, καὶ ἔπος πρὸς ἔπος ἐρειδεῖν, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ, βαρεῖν χεῖρὶ πιθή-
 σας, σύστοιχόν ἐστι τῷ, ἀλκῆ πεποιθὼς καὶ τοῖς ὁμοίοις. (Vers. 49.) Περὶ δὲ τοῦ ἀπαλοῖο αὐχένος προ-
 δεδήλωται. Ὅτι οὐ μόνον εὐ γεγονότα τὸν Εὐφύροβον ὁ ποιητὴς παραδοὺς ἀλλὰ καὶ ποδώκη καὶ ἀνδρείον,
 ὡς ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψωδίᾳ ἐδηλώθη, ὄν καὶ κράτιστον Τρώων μετ' ὀλίγα φησὶν, (Vers. 51.) ἐν-
 ταῦθα καὶ κόμην αὐτῷ δίδωσι χαρίεσσαν, καὶ οἰκτεῖρει χαμαὶ κείμενον. λέγει γὰρ· αἵματι οἱ δεύοντο
 κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοίαι, πλόχοι θ', οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφρήκωντο. ἐφ' οἷς οἰκτιζόμενος εἰ-
 40 κάζει (Vers. 53.) αὐτὸν εἰς ἔρνος ἑλαιᾶς καλόν, εἰπὼν· οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνῆρ *ἐριθηλὲς ἑλαιᾶς 40
 χῶρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλις ἀναβέβρονχεν ὕδωρ, καλὸν τηλεθάον· τὸ δὲ τε πνοιᾶι δονέουσι παντοίων
 1126 ἀνέμων, καὶ τε βρῦει ἀνθεῖ λευκῷ· ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἀνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ, βόθρου τ' ἐξέ-
 στρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ, ἢ ἐπὶ γαίης· τοῖον Εὐφύροβον Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχεα ἐσύλα.
 οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ σεμνύνας ὁ Ὀμηρικός Ὀδυσσεὺς τὴν βασιλικὴν παῖδα παρατίθησι τῷ ἐπαίνῳ
 ἐκείνης καὶ ἀπὸ εὐφροῦς δένδρον παραβολήν· Ὅρα δὲ ὡς τὰς μὲν τρίγας τῆς τοῦ Ἀχιλλεῖως πῆληκος αἵματι
 καὶ κόνιαις μιανθείσας ἐσέμνυνεν, εἰπὼν ὅτι πάρος οὐ θέμις ἦν οὕτω γίνεσθαι. (Vers. 51.) Τὴν δὲ

τοῦ Εὐφρόβου κόμην ἤρεμα ὠκίσαστο οἷα Χαρίτεσι μὲν ὁμοίαν, δεινομέην δὲ αἵματι. εἰ δὲ τοιοῦτον ὄντα εὐκομον μὴ καρηκομόωντα ἔφη ὁ ποιητής, οὐκ ἂν θαυμάση τις ἀναπολήσας εἰς γούν ὅτι τὸ καρηκομῶν καὶ ἐπὶ ἀψύχων λέγεται. Μάτρων γούν ὁ παρωδὸς λέγει πον μυελόν βλάστημα, καρηκομόων ταῖς ἀκάνθαις. εἰ δὲ σεμνὸν ἢ κατὰ φύσιν καλὴ κόμη, καλῶς ἄρα καὶ ἡ τοῦ Εὐφρόβου ἐμλογεῖται, ἐπεὶ οὐδὲ τοῖς ἦρωσι ψόγον εἶχε τὸ καρηκομῶν. οἱ δὲ γε ὕστερον ἐντριβόμενοι καὶ προκομία περιθῆτα λαμβάνοντες, ἀλλ' αὐτοὶ οὐκ ἔστιν εἰπεῖν εἰς ὅσον ἐψέγοντο, ἐπεὶ καὶ γυναικικά *εἰσι τὰ τοιαῦτα οἷα πηνήκαις ἢ φενάκαις οἰκεία, κατὰ τὸν δειπνοσοφιστὴν εἰπεῖν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, Χαρίτεσιν ὁμοίαι, ἀντὶ τοῦ τοιαῦται οἷας ἔχοιεν αἱ Χάριτες. οὐ γὰρ ἔστι κόμας αὐταῖς εἰκέναι ταῖς Χάρισι, ταῖς σωματικαῖς δηλαδὴ καὶ μυθικαῖς. (Vers. 52.) Πλοχμοὶ δὲ ἰδοῦ ἐπὶ ἀνδρῶν ὡς τῶν πλοκάμων ἐπὶ γυναιξὶ λεγομένων, ὅθεν καὶ εὐπλόκαμοι ἐκείναι. δῆλον δὲ ὅτι πλοχμὸς μὲν ἐκ τοῦ πέπλεγμαι πρὸς τινα ὁμοιότητα τοῦ βέβρεγμα βρεγμός, πλόκος δὲ ὁ παρὰ Λυκόφρονι ἐκ τοῦ πλέκω. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὁ κοινῶς γραφόμενος πλόκαμος, καθὰ ἐκ τοῦ θάλλω θάλος καὶ θάλαμος, ὡς καὶ ἄρχω ἀρχὸς καὶ ἀρχαμος. Τὸ δὲ, χρυσῶ καὶ ἀργύρῳ τείχας σφηκοῦσθαι, πλοῦτόν τε ὑπεμφαίνει τοῦ ἔχοντος, καὶ τριχῶν δὲ πολλὴν οὐλότητα. Σφηκοῦσθαι δὲ χρυσῶ καὶ ἀργύρῳ τὸ σφίγγεσθαι οἷα τινὶ σφηκῶματι τῷ ἀπὸ χρυσαῦ καὶ ἀργύρου λεπτοτάτῳ ἑλκύσματι. φασὶ δὲ οἱ ῥητορικώτερον ἐπιβάλλοντες ὅτι λανθάνουσιν ἑαυτοὺς οἱ βάρβαροι τὸν ἐν πολέμῳ καλλωπισμὸν λαίφρα τοῖς πολεμίοις φέροντες. Λέγουσι δὲ καὶ ὅτι παραμυθεῖται τὸν φιλέλληνα ὁ ποιητής ἀκροατὴν διὰ τῶν τοιούτων κομῶν τοῦ καλοῦ Εὐφρόβου, εἴ πον δυσχεραίνει ἐφ' οἷς αἱ τῆς περικσφαλαίας τοῦ Ἀχιλλέως πρὸ μικροῦ ἐμιάνησαν ἔθει*ραι αἵματι καὶ κοίησιν. ἐρρέθη δὲ τις πρὸ τούτων καὶ ἕτερος χρυσοφορῶν. ἄλλως μὲντοι ἐκεῖνος ἦντε κούρη. ἐκ τῆς τῶν σφηκῶν δὲ κατὰ τὸ μέσον ἐντομῆς εἴληπται τὸ σφηκοῦσθαι. τοῖς γὰρ λεπτῇ μηρίνθῳ σφίγγομένοις ἔπεται τις καὶ αὐτοῖς διασφάξ κοίλη, ἢ καὶ ἐτυμολογοῦσα τοὺς σφῆκας. (Vers. 53.) Τὸ δὲ, τρέφει ἀνὴρ, ἐξαιρετόν τι ἔρνος δηλοῖ, ὃ μόνον ἀπολαβῶν τις ἐπιμελεῖται αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἐριθῆλές οὐ μακρὸν ἔστι τοῦ τηλεθάον, εἴ γε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ θάλλειν γίνεται ὡς οἷα θαλέθον. ἐκ τούτου γὰρ τὸ τηλεθάειν, εἰς ὃ συντελεῖ καὶ (Vers. 54.) τὸ 1095 τοῦ χώρου οἰοπόλον, εἴ τις ἔρημον αὐτὸν ἐρημνέουσι. φασὶ γὰρ τὰ *ἐν ἐρημίᾳ καὶ μονάζοντα φυτὰ μάλιστα θάλλειν, τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα ἦττον εὐτροφα εἶναι, οἷα τὴν ἀλλήλων εὐφύϊαν τῇ ἐγγυτητὶ ἀφαιρούμενα. (Vers. 53.) Ἐλαίης δὲ ἔρνος παραλαμβάνει, ἀπλῶς οὕτως ἀρέσαν αὐτῷ πότῳ τοῦ καλοῦ τοῦδε φυτοῦ, ἴσως δὲ καὶ διὰ τὴν Ἀθηναίαν, ἣ ἀνάκειται τὸ τοιοῦτον διὰ τὸν ἐξ αὐτοῦ γλαυκῶπα καρπὸν. Ἰστέον δὲ ὅτι οἰοπόλα ὄρη οὐ μόνον τὰ ἔρημα ὡς καὶ ἀλλαγῆς δηλοῦνται, ὅπου δηλαδὴ παρατηρῶν τις οἶος, τουτέστι μόνος, πολεῖ, ὃ ἔστιν ἀναστρέφεται· ἢ καὶ ἄλλως, τὰ μεμονωμένα τοῦ πολοῦντος διὰ τὸ ἐρημάζειν, ἀλλὰ καὶ τὰ εὐθῆτα εἰς νομάς καὶ ἀγαθὰ οἷς ἦγουν θρέμματα πολεῖν ἐν 30 τοῖς ἐκεί. (Vers. 54.) Τὸ δὲ ἀναβέβρονχεν, ὃ περ ὀνοματοποιηθὲν τὸ ἀναπηγάζειν δηλοῖ, γράφεται καὶ ἀναβέβροχεν, ὃ ἔστι πίνεται, ὅθεν καὶ τὸ καταβρόξιει, οἶον, ὅς τὸ καταβρόξιει. δῆλον δὲ ὅτι τοῦ ἀναβέβρονχέναι λειότερον τὸ ἀναβλύζειν ἔστιν. αὐτὸ δὲ καὶ ἀναβλυσθονεῖν λέγεται, ὡς ἐν ῥητορικῷ εἴρηται λεξικῶ. (Vers. 55.) Τὸ δὲ, πνοιαὶ δονέουσιν ἀνέμων, τὸ εὐχρηστον δηλοῖ τῆς τῶν ἀνέμων 10 πνοίης, ὅφ' ὧν τὸ φυτὸν εὐτονον καὶ φυλακτικὸν τοῦ καρποῦ γίνεται. εἰ δ' ἄνεμος ἐνταῦθα *βόθρου αὐτὸ ἐκστρέφει, ἀλλ' οὐχ' ἀπλῶς ἄνεμος οὗτος, ἀλλὰ ἐλθὼν σὺν λαίλαπι πολλῇ, οὗς καὶ ἐξαπίνης οἰδαμεν πνέοντας κατὰ τοὺς ἐκνεφίας καὶ τυφωνικούς καὶ ὅλως ἀελλῶδεις, καὶ οὐ τρέροντας ἀλλὰ ἐξολλύντας. ἄλλως γὰρ ἀνεμοτραφῆ ἀκούομεν φυτὰ κούροις αὐξόμενα πνεύμασι. ταῦτα δὲ οἱ ἰδιῶται τεχνῆται ἀνεμόδαρτα λέγουσιν, ἢ δηλαδὴ πνοιαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων. ἐνθα (Vers. 56.) τὸ παντοίων ἐν ὑψηλῷ ἢ ἀγγωμάλῳ τόπῳ ἐστάναι δηλοῖ τὸ ἔρνος. ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν αὐτῷ παντοῖοι προσβάλοιεν ἄνεμοι. 40 Τὸ δὲ βρύειν κυριολεκτεῖσθαι λέγεται ἐπὶ τοῦ τὴν ἐλαίαν ἀνθεῖν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ῥήματος εἶκε λέγεσθαι καὶ ἐμβρον τὸ ἔνδον γαστρὸς βρῦον ἦτοι ἀνθοῦν. ὅτι δὲ βρύειν παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἐπὶ ὑδάτων λέγεται πηγμαίων, καθὰ καὶ τὸ βλύζειν, ἐξ οὗ καὶ τὸ, οἴνου ἀπρβλύζων, δηλοῖ καὶ ἡ βρύσις, ἧς πρωτότυπον τὸ βρῦν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀναβέβρονχεν, ὃ καὶ ἀναπιδύειν λέγεται κοινότερον, ἄλλως δὲ γε κωμικῶς τονθολυγεῖν καὶ κοχυδεῖν, ὡς αἱ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ χρήσεις δηλοῦσιν, οἷον, ποταμοὶ ἀθάρις καὶ μέλανος ζωμοῦ πλεοὶ διὰ τῶν στενωπῶν τονθαλυγοῦντες ἐρρέον, ἦγουν ποιὸν ἦγον ἀποτελοῦντες,

ὄθεν ἴσως καὶ τὸ τονθορύζειν, καὶ πάλιν αὐτόματοι διὰ τῶν τριό*δων ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπιπάστοις ζω-20
 μοῦ μέλανος καὶ Ἀχιλλεῖοις μάζαις κοχυδοῦντες ἐπιβλύξ. τούτων δὲ τὰ μὲν ἐπίπαστα καὶ παρὰ τῷ Ἀρι-
 στοφάνει κέεται. ὁ δὲ μέλας ζωμὸς τοῖς Λάκωσι ποθητὸς ἦν. αἱ δὲ Ἀχιλλεῖαι μάζαι προδεδήλωνται. ἀπὸ
 δὲ τοῦ κοχυδεῖν καὶ τὸ κοχύδεσκεν εὐρηται. Τὸ δὲ ἐπιβλύξ ἐκ τοῦ βλύξω βλύξω Δωρικῷ παρῆκται. ταῖς
 δὲ Ἀχιλλεῖοις μάζαις καὶ αἱ κατὰ Αἰγίναν συναξιούνται λόγου, οἶον, μάζαι δ' ἐν ταῖσι παλαιστραῖς
 Αἰγίναϊαι κατεβέβληντο. (Vers. 56.) Ἄνθος δὲ λευκὸν τὸν κυπρισμὸν τῆς ἐλαίας φησὶ κατὰ τοὺς
 1127 παλαιούς, οἱ φασὶ καὶ κοτινοφόρους ὡς τὰ πολλὰ τοὺς ὑψηλοὺς εἶναι τόπους. ἀμέλει φασὶ καὶ ἐν
 ἀκροπόλει τῆς Ἀττικῆς πρῶτον ἐλαία ἐφάνη. (Vers. 58.) Τὸ δὲ βόθρου ἐξέστρεψε, παρατετηρημένως
 ἐρρέθη· μετέωροι γάρ εἰσι καὶ ἐπιπολῆς κείμεναι τῆς ἐλαίας αἱ ῥίζαι καὶ διὰ τοῦτο εὐκατάστροφοι, διὸ καὶ
 10 γύρους ἐπισκάπτουσι αὐταῖς. οὐκ ἂν δὲ εἴη καιριωτέραν λέξιν εὐρεῖν οὔτε τοῦ βόθρου, περὶ ὃν ἔστηκεν
 ἢ ἐλαία διασχοῦσα ταῖς ῥίζαις τὴν γῆν, οὔτε τοῦ ἐξέστρεψεν, εἰ καὶ δοκεῖ καιριῶν ὁμοίως εἶναι καὶ τὸ
 ἀνέστρεψεν, ὡς περ καὶ τὸ ἀνέστρεψεν. (Vers. 59.) Ὅρα δὲ καὶ ὅτι δεξιῶς ἀπέδωκε τὴν κατὰ τὸν Εὐ-
 φρορον παραβολὴν ἀκολούθως τῇ ἀρχῇ. εἰπὼν γάρ, οἶον δὲ *τρέφει ἔρνος ἀνὴρ, ἐπάγει· τοῖον Πάν-30
 θου υἱὸν Μενέλαος ἔκτανε. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐδένα Τρωικὸν ἄνδρα πεσόντα ᾤκτισατο πλέον τοῦ Εὐ-
 φόρβου ὁ ποιητῆς,· σεμνύνων καὶ οὕτω τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἑταῖρον ὡς ὑπὸ ἀξιολόγου ἀνδρὸς πεσόντα
 καὶ ὅτι ἄριστα καὶ ἢ πρὸς τὸ τῆς ἐλαίας ἔρνος παραβολῇ ἐπ' αὐτῷ πεποιήται. ἔδει γάρ τὸν καλὸν φητῶ
 παραβαλεῖν ἀεὶ τὸ κάλλος φυλάσσοντι. διὸ καὶ ἡ Θέτις τοιαύτῃ χρήσεται παραβολῇ ἐπὶ τοῦ φιλάτου
 παιδός. τοὺς μέντοι Λαπίθας ἀλλαχοῦ διὰ τὸ ἐν μάχῃ στάσιμον δρυσὶν εἴκασεν, αἱ ἄνεμον μένουσιν ἀεὶ
 καὶ ὑέτόν. τῷ δὲ τοῦ Ἐκτορος μεγέθει πεσόντος πρὸ τούτου κεραυνωθείσης δρυσὸς εἰκὼν ἤρμοσεν.
 20 (Vers. 61.) Ὅτι γλυκεία παραβολῇ τῇ περὶ τοῦ καλοῦ Εὐφόρβου ἐπιπλέκει συναπτῶς ὁ ποιητῆς ἑτέραν
 φοβερὰν, τὴν ἀπὸ λέοντος ἀπροσμάχου, κεραυνὸς κἀν* ταῦθα δεξιῶς ταῖς προσηκούσαις ἰδέαις τὴν 40
 ποιήσιν, ἔνθα τὸν Μενέλαον, ἐν οἷς τοῦ Εὐφόρβου περιγέρονε, λέοντι παραβάλλει, ὃς ὀρεσίτροφος,
 ἀλλὰ πεποιθὼς, βοσκομένης ἀγέλης βοῶν ἀρπάσει, ἥτις ἀρίστη, τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβῶν κρατεροῖ-
 σιν ὀδοῦσι, πρῶτον· ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσει δῆων, ἀμφὶ δὲ τὸν γε κύνας ἄν-
 δρες τε νομῆες πολλὰ μάλα ἰύσουσιν ἀπόπροθεν, οὐδὲ θέλουσιν ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γάρ δριμύς
 χόλος αἰρεῖ, τὸν λέοντα δηλαδὴ ἢ ἢ μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ, τοὺς νομίας δη*λονότι, ὡς τῶν οὐ 50
 τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐτόλμα ἀντίον ἐλθεῖν Μενέλαου. Καὶ ὅρα ὡς ἡ παραβολὴ αὕτη ὅλη ὄλω
 προσαρμόζει τῷ πράγματι καὶ, κατὰ τοὺς παλαιούς εἰπεῖν, πάντα πᾶσι παραβέβληται, τὸ πλῆθος τῶν
 Τρώων ἀγέλη βοῶν, ὁ ἄριστος Εὐφορβὸς τῇ ἀρίστη βοῇ, ὁ κτείνας Μενέλαος τῷ τὸν αὐχένα τῆς βοῆς
 30 καρτεροῖς ὀδοῦσι κατάξαντι λέοντι, ἢ ἀπραξία τῶν Τρωικῶν ἀριστέων κυσὶ καὶ βουκόλοις, οἱ θέλοντες
 ἀμῖναι οὐ δύνανται. (Vers. 62.) Ὅρα δὲ καὶ ὅτι καὶ νῦν τὸ ἀρπάζειν ἐπὶ λέοντος εἶπεν οἷα κυριολεκτού-
 μενον *ἐπ' αὐτοῦ, καθὰ καὶ ἐπὶ λύκου καὶ κυνὸς καὶ τῶν τοιούτων. (Vers. 63.) Ὅτι δὲ τὸ ἄριστον 60
 ἐν θρέμμασιν ὑπὸ τοιούτων θηρίων ἀρπάζεται, προεδηλώθη ἐν τῷ, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεύμενοι. καὶ ὅτι
 δὲ ἰδιότης λέοντός ἐστι καταγνύνειν τὸν αὐχένα τῆς ἀρπαγείσης βοῆς πρὸς ἀσφάλειαν ἑαυτοῦ προδεδή-
 λωται καὶ αὐτό. (Vers. 64.) Λαφύσειν δὲ κυρίως καὶ αὐτὸ ἐπὶ λέοντος καὶ λύκου καὶ τῶν ὁμοίων.
 (Vers. 66.) Τὸ δὲ ἰύζειν εἶδος ἐστὶ συριγ*μοῦ, ἐξ οὗ καὶ ὄνομα ὁ ἰνγμὸς, ὡς τὸ, μολπῆ τ' ἰνγμῶ τε. 1096
 ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ἰνγξ ὄρνεον, ὡς ἀπὸ τοῦ σαλπίζω σάλπιγξ. (Vers. 71.) Ὅτι τὸ μείζον ὁ ποιητῆς δοῦς
 τῷ Μενελάῳ, ἤγουν τὸν τοῦ Εὐφόρβου φόνον, ἀποστρεῖ αὐτὸν τοῦ ἐλάττονος. ἰστορεῖ γάρ μὴ δυνη-
 θῆναι αὐτὸν συλῆσαι τὰ τεύχεα ἐκείνου. ἐπεὶ, φησὶν, ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, ὃ ἐστὶν ἐφθόνησε,
 40 καὶ ἐπῶρσε τῷ Μενελάῳ τὸν Ἐκτορα. ἔστι δὲ ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐνταῦθα φθόνος κώλυμα ἐκ τοῦ μοιρι-
 δίου, εἰς ὃ μοιριαχοῦ ὁ Ἀπόλλων ἐκλαμβάνεται. (Vers. 73.) Ὅτι οὐ μόνον ἐν Ὀδυσσεΐα Μέντης Ἑλλη-
 νικὸς, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα Μέντης ἡγήτωρ Κικόνων, τῶν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα δηλουμένων, ἔθρους Θρακι-
 κοῦ περὶ πον. Μαρῶνιαν, ἐπικουροῦντος τοῖς Τρωσίν. (Vers. 75.) Ὅτι παροιμιῶδες τὸ, ἀκίχητα διώ-
 κων, λεχθὲν παρὰ Ἀπόλλωνος πρὸς Ἐκτορα, ὅτε τοὺς Ἀχιλλέως ἵππους ἐδίωκεν, οὓς καὶ ἐπαινῶν φησὶν
 ὅτι ἀλεγεινοὶ αὐτοὶ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προεῖρήθη, ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμῆναι ἢ δ' ὀχέεσθαι ἄλλω γ'
 1128 ἢ Ἀχιλλῆι, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ. (Vers. 76.) Τὸ δὲ ὄλον τῆς φράσεως οὕτως· Ἐκτωρ, σὺ μὲν

10 ὤδε θεῖς, ἀκίχητα διώκων ἵππους Αἰακίδαο· οἱ δ' ἄλεγυνοὶ, καὶ ἐξῆς ὡς *προσεχῶς γέγραπται. ἐν-
 τεῦθεν δὲ τὸν τε Ἀχιλλέα ἰππότην ἄριστον καὶ ὡς εἶπεν ἰππόδαμον συλλογιστέον, καὶ τοὺς ἵππους δὲ
 αὐτοῦ ἀγερώχους ἐπινοητέον. οὕτω καὶ ὁ βουκέφαλος ἵππος Ἀλεξάνδρω μόνῳ εἶκιν ἤγάπα. (Vers. 75.)
 Τὸ δὲ πλήρες τῆς ῥηθείσης παροιμιώδους συντάξεως τοιοῦτον· σὺ μὲν ὤδε θεῖς· εἶτα ὡς ἐξ ἄλλης
 ἀρχῆς ἀκίχητα διώκων ἵππους καὶ τὸ ἐξῆς. Ποσειδώνιος δέ, φασιν, ὁ Ἀριστάρχου ἀναγνώστης, οὕτω
 λέγει· σὺ μὲν ὤδε θεῖς ἀκίχητα· εἶτα διώκων ἵππους Αἰακίδαο, καὶ τὸν Ἀριστάρχον ἀποδέχεται
 τοῦτο. (Vers. 77.) Τὸ δὲ ὀχέσθαι ἄλλοθι μὲν ἐνεργητικῶς νοεῖται, οὕτω γὰρ φάμεν ὡς θέλει τις ἐφ.
 ἵππου ὀχεῖσθαι, ἐνταῦθα δὲ ὀχέσθαι λέγει τοὺς Ἀχιλλέως ἵππους παθητικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ἠνιόχῳ
 ἤγουν ἀναβάτη γίνεσθαι. (Vers. 78.) Τὸ δὲ, ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλλῆι, καινῶς ἐσχημάτιται καθ' ὁμοιότητα
 τοῦ, ἀνθρώπου, ὅς ἐπιορκον ὁμόσει. οὕτω γὰρ κἀνταῦθα ἐκ τοῦ, ἀνδράσι θνητοῖς, κατέβη εἰς ἐνικόν 10
 τὸ ἄλλῳ. ἄλλως δὲ ἦν τὸ τετριμμένον καὶ σὴνθητες, ὡς περ ἐκεῖ ἀνθρώπων, ὅς ἐπιορκήσει, οὕτω κἀν-
 ταῦθα ἀνδρῶν ἄλλῳ ἢ Ἀχιλλῆι. Ὅρα δὲ κἀνταῦθα τὸν γὰρ σύνδεσμον ἐν τῷ, ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλλῆι, οὐκ
 20 ἀναγκαιῶς ἐπετεθέντα. οὐδὲ γὰρ ἡ χασμῶδια ἦν ἰαταὶ σκληρὰ ἦν. ἡ δὲ ἀθανά*τη ἀναλόγως εἴρηται
 τῷ ἢ εὐποιήτῃ, ἢ εὐξέστῃ, ἢ ἀσβέστῃ, καὶ τοῖς ὁμοίοις. (Vers. 80.) Ὅτι τὸ διαλελυμένως ἤδη συν-
 ταχθέν μετὰ δοτικῆς, περὶ Πατρόκλῳ βαινέ, συνάφας ἐνταῦθα συντάσσει ὁμοίως εἰπὼν Πατρόκλῳ πε-
 ριβάς. Ὅτι τὸν Εὐφορβὸν Τρώων ἄριστον λέγει. τὸν δ' αὐτὸν καὶ Δάρδανον φθάσας εἶπε. Τρώες ἄρα
 καὶ οἱ Δάρδανοι, ὡς καὶ ὅτε λέγει Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι, μέσους τιθεῖς ἐκεῖ τοὺς ἐπικούρους,
 ὡς δῆθεν ἰσοτίμους τοῖς Ἰλιεύσιν. (Vers. 81.) Ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ ἀφελῆς ἐκ περισσοῦ ἐννοια
 σχεδιαστικῆ ἀναπληροῦσα στίχον. εἰπὼν γὰρ Ἀπόλλων Ἐκτορι ὅτι Μενέλαος ἐπεφην Εὐφορβὸν, ἐπάγει·
 παῦσε δὲ θούριδος ἀλκῆς, ὃ περ οὐδόλως ἐχρῆν λαληθῆναι· προδηλότατον γὰρ ὡς ὁ φονευθεὶς πέπαυ- 20
 ται τοῦ τε θούρος εἶναι καὶ τοῦ ἀλκῆν ἔχειν. (Vers. 82.) Ὅτι θεῖας βοηθείας φραστικὸν τὸ, ἔβη θεὸς
 30 ἂν πόνον ἀνδρῶν. (Vers. 83.) Ὅτι ἀμυντικῶς ἀνδρὸς τὸ, τὸν δεῖ*να αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμ-
 φιμελαινας, πάτηνεν δ' ἄρ' ἐπειτα κατὰ στίχας, ὡς ἀμννόμενος δηλαδή. (Vers. 85.) Τὸ δὲ ἀμφι-
 μελαινας τινὰ τῶν ἀντιγράφων οὐ μίαν σύνθετον οἶδασι λέξιν ἀλλὰ δύο, ἵνα λέγη, ἀμφιφρένας μελαι-
 νας. (Vers. 88.) Ὅτι καὶ νῦν ὀξέα κεκληγῆναι φησὶ τὸν Ἐκτορα, ἐξ αὐτοῦ ἢ τινος ἀετώδους τὰ κεκλη-
 γῆναι λαβῶν. καὶ φλογὶ δὲ αὐτὸν εἰκάζει, εἰπὼν· ὀξέα κεκληγῶς, φλογὶ ἵκελος Ἡφαιστοιο ἀσβέστῳ.
 40 καὶ εἶχε μὲν εἶπεν ταῦτα καὶ διὰ παραβολῶν πλατυτέρων, στενοὶ δὲ ὅμως τὸν λόγον συγκατεπε*γόμενος
 τῷ καιρῷ. (Vers. 81.) Τὴν δὲ ἀσβεστον φλόγα φθάσας ἀσβέστην ἔρη ἐν τῷ κατ' ἀσβέστη ἐκέχυτο
 φλόξ. Ἰστέον δὲ ὡς τὸ μὲν φλογὶ ἵκελος, ἐξ ὀρθοῦ ἐστὶ παραβολή. (Vers. 88.) Τὸ δὲ, ὀξέα κεκλη-
 γῶς, ἔμφασιν μόνον ἔχει παραβολῆς. (Vers. 91.) Ὅτι λογισμοῖς Μενέλαος ἐνταῦθα ταλαντεύεται 1129
 τοιοῦτοῖς νέμεσιν μὲν ὑφορώμενος καὶ αἰδούμενος, εἰ τὸν Πάτροκλον λίπη κείμενον δι' αὐτὸν· εἰ δὲ ἀν-
 τιστῆ, δεδιῶς κίνδυνον. εἶτα κρίνει οὐ νέμεσητὸν εἶναι χωρῆσαι τῷ Ἐκτορι, ἵνα μὴ θεομαχῆ, ἐπεὶ
 50 ὁ Ἐκτωρ ἐκ θεοῦ πολεμεῖ. Καὶ ὅρα μεγαλοπρέπειαν ἤθους, οὐ *γὰρ θνητῷ ὑποχωρεῖν λέγει ἀλλὰ θεῷ.
 ἔστι δὲ ἡ Ὀμηρικὴ φράσις τοιαύτη, ᾧ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λίπω κατὰ τεύχεα καλὰ Πάτροκλον θ', ὅς
 κεῖται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς, μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἰδηται· εἰ δὲ κεν Ἐκτορι μού-
 νος ἔων καὶ Τρωσὶ μάχωμαι αἰδεσθεῖς, μή πῶς με περιστείωσιν ἕνα πολλοί· Τρώας δ' ἐνθάδε πάντας
 ἄγει κορυθαῖολος Ἐκτωρ. ἀλλὰ τί μοι τοιαῦτα φίλος διελέξατο θυμός; ὅππότε ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαί-
 μονα φωτὶ μάχεσθαι, ὃν θεὸς τιμᾶ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. τῷ μ' οὐ τις Δαναῶν νεμεσήσεται
 ἰδὼν Ἐκτορι χωρήσαντα, ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει. καὶ ὅρα ἐν τοῖς ῥηθείσι μνήμην αἰδοῦς βλαβεροῦς.
 60 εἰ γὰρ αἰδεσθεῖς ὁ Μενέ*λαος πολεμήσει εἰς πρὸς περιστάντας πολλοὺς, ὃ ἐστὶ πρὸς πάντας Τρώας, ὡς 40
 δηλοῖ τὸ, Τρώας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει Ἐκτωρ, βλαβήσεται ἂν, καὶ τοῖνον, οὔτε νεμεσητέον ἀπλῶς,
 ἀλλ' οὐδὲ ἐπιστρεπτεῖον τῶν νεμεσώντων αἰδουμένοις εἰκῆ, ἀλλ' ἐκάτερα, ὅτε δέον ἐστίν. Ἰστέον δὲ ὅτι
 τὸ, ᾧ μοι ἐγὼν, πολλαχοῦ προκατάρχει τοιοῦτων τε λόγων καὶ ἐννοιῶν δὲ γοερῶν, ὡς οἶα προοιμιακόν τι
 νόημα. (Vers. 95.) Ὅρα δὲ καὶ σχῆμα σὴνθητως ἐλλειπτικὸν ἐν τῷ, μή τις μοι νεμεσήσεται, καὶ, μή
 πῶς με περιστείωσι. λείπει γὰρ σὴνθητως ἐν τούτοις τὸ δέδοικα ἢ τοιοῦτόν τι ῥῆμα, ἵνα λέγη ὅτι δέδοικα
 1097 μὴ νεμεσηθῶ καὶ δέ*δοικα μὴ κινδυνεύσω. οἰκτεῖον δὲ τὸ σχῆμα καὶ νῦν ἀνδρὶ ἐναγωνίῳ καὶ μὴ ἔχοντι

φράζειν ἐντελῶς διὰ ἔπειξιν. (Vers. 94.) Τὸ δὲ, "Ἐκτορι καὶ Τρωσὶ, μεγαλοφροσύνην ἔχει, ὡς τοῦ Μενελάου μὴ δεδιότος μόνον τὸν Ἐκτορα, πάντα δὲ, ὡς δεδήλωται. (Vers. 95.) Τοῦ δὲ περιστείωσιν, ὃ ἔστι περίξ κυκλώσουσι, πρῶτον ἀπαθῆς τὸ στέωμεν, οὗ χρήσις ἐν τοῖς πρὸ τούτων. ὅλον δὲ τὸ, περιστείωσιν ἕνα πολλοὶ, δύναται καὶ παροιμιῶδες εἶναι. Τὸ δὲ πολλοὶ δοκεῖ μὲν ἀντὶ τοῦ πάντες κείσθαι, ὡς καὶ προείρηται, μάλιστα δὲ ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ φύσιν ἀορίστως νοούμενον. εἰ γὰρ καὶ πάντες ἐνί τινι ἐπέλθωσιν, ἀλλ' οὐκ ἤδη καὶ πάντες αὐτὸν περιστήσονται τὸν ἕνα τὸν ὀλίγον, πολλοὶ δὲ τινες, ὡς εἰκός. (Vers. 98.) Τὸ δὲ, πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, ταῦτον μὲν ἔστι τῷ, διὰ μέσου φωτὸς θεοφιλοῦς δαιμονομαχεῖν, στρουφνῶς δὲ καὶ συνεστραμμένως πέφρασαι διὰ συντομίαν. βούλεται δὲ λέγειν ὅτι ὁ μαχόμενος ἀνδρὶ, ὃν δαίμων τιμᾶ, εἰ καὶ δοκεῖ ἀπλῶς ἀνθρώπῳ μάχεσθαι, ἀλλ' ἀληθῶς διὰ μέσου τοῦ τοιοῦτου δαίμονι μάχεται. τοῦτο δὲ ἀλλαγέντος τοῦ δαίμονος εἰς ἀγαθὸν ὄνομα καλὸν ἔσται γνωμικόν, ἵνα *εἶπη ὅτι ἐπιβλαβὲς ἔστιν ὅτε τις ἐθέλει πρὸς θεὸν φωτὶ μάχεσθαι, ὃν ἐκεῖνος τιμᾶ, δι' οὗ δηλοῦται ὡς οὐ χρή θεοφιλεῖ ἀνδρὶ ἀνθίστασθαι. εἰ γὰρ θεῷ φίλος ὁ πολεμούμενος, κοινὰ δὲ τὰ τῶν φίλων, κοινὸς ἄρα καὶ ὁ πόλεμος τῷ τε θεῷ καὶ τῷ θεοφιλεῖ, ὃν ἐνέφηεν ὁ Ὀμηρὸς ἐν τῷ, ἐπεὶ ἐκ θεοφιν πολεμίζει, ὃ ταῦτον τῷ, ἐπεὶ θεοφιλὴς ἔστι. (Vers. 101.) Τὸ δὲ, πῆμα ἐκυλίσθη, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν ἐκ θεοῦ ἐπῆλθε. Τὸ δὲ, Ἐκτορι χωρήσαντα, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρήσαντα, ὑποχωρήσαντα, ἐκχωρήσαντα, ὃ καὶ εἶκειν λέγεται. (Vers. 102.) Ὅτι πᾶν ὁ ποιητὴς ἐξαιρεῖ τὸν Αἴαντα, οὐ μόνον ὅτε λέγει ὡς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα ἐτέτυκτο πάντων Ἀχαιῶν μετ' Ἀχιλλεῖα, ἀλλὰ καὶ μάλιστα νῦν, ὅτε ὁ Μενέλαος λέγει ὡς, εἴ που Αἴαντός γε βοῆν ἀγαθεῖο πυθοίμην, ἄμφω ἂν ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρις καὶ πρὸς δαίμονά περ, ἦγουν, Αἴαντος συμμαχοῦντος, οὐ μόνον ἐμέσως, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, μαχοίμεθα ἂν πρὸς δαίμονα, ὃ ἔστι διὰ μέσου θεοφιλοῦς ἀνδρὸς, ἀλλὰ καὶ ἀμέσως πρὸς αὐτὸν δαίμονα, ὃ καὶ Διομήδης πλάττεται ποιῶν ἐν τῇ ἐραψωδίᾳ, οὐ μόνον διὰ μέσου τοῦ Αἰνείου πολεμήσας τῇ μητρὶ Ἀφροδίτῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ ἐκείνῃ ἀντικαταστάς καὶ τρώσας. τὸ δὲ Ὀμηρικὸν τοῦτο θεοσεβῆς τις ἀνὴρ μετακεντρῆσας ὡς εἰ καὶ θάλας ἐγγενὲς εἰς θεῖον λειμῶνα, εἶποι ἂν ποτε περὶ ἐναρέτου ἀνδρὸς, ὡς εἴ που πυθοίμην τοῦ δεινός, ἄμφω ἂν ἐλθόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρις καὶ πρὸς δαίμονά περ, ἦγουν οἱ πρὸς μόνον ἀνδρα δαιμονοφιλή, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν δαίμονα τὸν κάκιστον δηλαδὴ. ἢ δὲ προκειμένη ἔννοια χρησιμεύει καὶ εἰς τὸ, σύν τε δὴ ἔρχομένω, καὶ ἀπλῶς εἰς τὸ περὶ συζυγίας φιλικῆς. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (Vers. 105.) παροιμιῶδες τὸ, κακῶν δὲ κε φέρτερον εἶη, ἀντὶ τοῦ ὡς ἐν κακοῖς κάλλιον. ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς παραξέσας ποιῆ τὸν Οἰδίποδα λέγοντα περὶ αὐτοῦ, ὅτι κάλλος κακῶν ἵπουλον ἐξστράφη, ἀντὶ τοῦ ἐν κακοῖς μέγα καὶ περιφανές. εἶη δ' ἂν ὅμοιον τι καὶ τὸ, καλόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. ἕτερος δὲ τις τὸ φέρτερον κακῶν ἄλλως ἔφρασε, τοῦ κακοῦ τὸ μείον εἰπὼν, ἐξ Ὀμήρου καὶ αὐτὸς κερδάνας τὸ νόημα. φέρτατον δὲ κακῶν Ὀμηρὸς ἐνταῦθα ἔφη τὸ νεκρὸν γοῦν κομίσει τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν Πάτροκλον. (Vers. 102.) Ἰστέον δὲ ὅτι ἐλλόγου διωστολῆς χρεία ἐν τῷ, Αἴαντός γε, ἵνα μὴ νοοῖτο Αἴαντός γε βοῆν πυθοίμην, ἀλλὰ Αἴαντος πυθοίμην βοῆν ἀγαθοῦ. καὶ συντάσσεται καὶ *νῦν τὸ πυθοίμην μετὰ γενικῆς. (Vers. 109.) Ὅτι αἰδούμενος οἶον ὁ ποιητὴς ἐπὶ Μενελάῳ φεύγοντι διὰ τὸ Τρώων στιχας ἐπέλθειν ἄρχοντος Ἐκτορος λέοντι αὐτὸν εἰκάζει οὕτω πάσχοντι, ὡς ἂν ὡδε γοῦν σεμνύνη τὸν ἦρωα, καὶ φησὶν· αὐτὰρ ὃ γ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, ἦγουν ὡς μετ' ὀλίγα φησὶν, ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε, λείπε δὲ νεκρὸν, ἐντροπαλιζόμενος ὥστε λῆς ἠϋγένειος, ὁ πολλαχοῦ κείμενος, ὃν ἴα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίνονται, ἦγουν διώκωσιν, ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται· ἀέκων δὲ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο, τουτέστι σταθμοῦ, ἀγροτικά δὲ ἄμφω ταῦτα κατοικίαι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἰδιότης λέοντος καὶ τὸ διωκόμενον μὴ φεύγειν προτροπάδην, ἀλλ' ἐντροπαλιζέσθαι, ὃ ἔστι συχνά μεταστρέφεσθαι ἐν τῷ, ὡς ἀλλαχοῦ φησὶν, ὀλίγον γόνυ γονὸς ἀμείβειν, ὃ μεταλαβὼν τις ἐπὶ σκέλος χωρεῖν λέγει, οὐ φράσας κάλλιον τοῦ ποιητοῦ, ὅς τὸ γόνυ γονὸς ὀλίγον ἀμείβειν πρὸς τὸ μακρὰ βιβιάσθω ἀντιδιέστειλε. (Vers. 110.) Τὸ δὲ δῖω ῥῆμα, ἐξ οὗ τὸ δίνονται, οὕτω μὲν λεγόμενον σκορακίζεται τοῖς λογογράφοις· συντε*θὲν δὲ μετὰ τοῦ ὠκα εὐχρηστεῖται. ἀπ' αὐτοῦ γὰρ τὸ διώκειν. (Vers. 111.) Τὸ δὲ, ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ, δηλοῖ ἀλλὰ μὲν μηκέτι πεποιθέναι τὸν φεύγοντα λέοντα, φύσει δὲ ὅμως ἄλκιμον ἦτορ ἔχειν. φρένες δὲ ἰδοῦ καὶ ἐπὶ λέοντος ὡς ὄνομα σπλάχνου. ἴσως δὲ οὐκ ἂν καὶ πραπίδας

ῥηθείη ἂν ἔχειν ὁ λέων, εἰ μὴ πάντη ταυτὸν φρένες καὶ πραπίδες. (Vers. 112.) Τὸ δὲ, παχνοῦται ἦτορ, κείται μὲν καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν τῷ, ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ. δηλοῖ δὲ τὸ πυκνοῦται καὶ οἶον πήγνυται 60 τῇ λύπῃ. ἐπεὶ καὶ ἡ πάχνη δρόσος ἐστὶ πεπυκνωμένη καὶ πεπηγμένη. ἢ καὶ ἄλλως, *παχνοῦται ἀντὶ τοῦ ψύχεται. εἰώθασιν δὲ οἱ παλαιοὶ ψυχρὰ λέγειν τὰ ἀηδῆ, ὡς περ αὐτὸ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου θερμοῦ τὰ προσηρῆ. διὸ καὶ θαλπωρῇ ἢ ἐλπίς. Τὸ δὲ ἀέκων παροξύνεται παραδόξως. οὐδεμία γὰρ μετοχή ἐν 1098 συνδέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον ὅτι μὴ μόνῃ ἢ *ἀέκων. τὸ Εὐέλθων οὐκ ἀντίκειται πρὸς τὸν τοιοῦτον λόγον, οὐ γὰρ ἀπλῶς μετοχή, ἀλλὰ κύριον παρὰ Ἡροδότῳ μετοχικόν ἐστιν ὄνομα. (Vers. 117.) Ὅτι στρατηγικὸν τὸ, θαρσύνοντα ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. εἴρηται δὲ περὶ Αἴαντος. Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸ θεσπέσιον ἐτυμολογῶν φησὶ· θεσπέσιον γὰρ σφιν φόβον ἐμβαλε Φοῖβος, οἰονεὶ λέγων ὅτι ὁ φόβος ἐκ Φοῖβου ὡς ἐκ θεοῦ συνέπεσεν, ἢ ἐνέπεσεν, οὐ μὴν ἀπὸ δειλανδρίας. ἔχει δὲ τι νῦν παρηγή- 10 σιως τὸ, φόβος καὶ Φοῖβος. (Vers. 120.) Ὅτι ὀτρυντικὸν εἰς κίνδυνον τὸ, δεῦρο, πέπον, περὶ τοῦ 10 δεῖ*νος σπεύσομεν, ἵνα δηλαδὴ μὴ ἀσπουδαί ποιήσαιεν οἱ ἐχθροὶ ὃ βούλονται. Μενέλαος δὲ εἶπε τὸ δεῦρο πέπον καὶ ἐξῆς, προκαλούμενος τὸν Αἴαντα ὑπερμαχῆσαι κείμενον τοῦ Πατρόκλου. δηλὸν δὲ ὡς οὐκ ἂν εἴη ψεκτικὴ λέξις ἐνταῦθα ὁ πέπων, εἰ καὶ ἐν ἄλλοις ψόγον ἐμφαίνει, ὡς καὶ ἐν τῷ, ὃ πέπονες κάκ' ἐλέγγα. ἐνθα ἐνθυμητίον καὶ τὸ τοῦ Ἡρακλείδου, εἰπόντος ἐν τοῖς περὶ τοῦ πιφανίσκω, ὅτι καὶ τὸ παρ' Ὀμηρῷ ὃ πέπονες κατὰ ἀναδιπλασιασμόν πεποιήται ὡς ἀπὸ τοῦ φόνου, μεταπεσόντος τοῦ φ' 1131 εἰς τὸ π̄. οἱ γὰρ Δωριεῖς, φησὶ, τοὺς ἐπονειδίστους φόνους λέγουσιν, οἰονεὶ ἄξια φόνου δεδρακότας. καὶ μετὰ προθέσεως δὲ καταφόνος φασί. καὶ οὕτω μὲν Ἡρακλείδης. ἐστὶ δ' ἐκ τούτου ἀκριβώσασθαι καὶ τὸ κατηφόνος τί δηλοῖ, ὃ περ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα πού λέγει ὁ ποιητής. (Vers. 122.) Ὅτι ἐθέλει σπεῦσαι Μενέλαος κὰν γυμνὸν προφέρειν τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν φίλον Πάτροκλον, οὐχ' ἀπλῶς δὲ πάντως 20 γυμνὸν ἀλλὰ τῶν ὅπλων. διὸ καὶ ἐπάγει τὸ, ἀτὰρ τὰ γε τεύχεα ἔχει Ἐκτωρ ἀσπουδαί πάντως, ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἀπονητὶ αὐτὰ λαβῶν διὰ τὸ εὐπλαστον. εἰ γὰρ γυμνὸν ἀρπάσαι ἢ κολοβῶσαι τὸν Πάτροκλον οὐκ 20 ἐξεγένετο τοῖς Τρωσὶ, πῶς ἂν πιθανῶς ἐπλάσθη πρὸς βίαν σκυλευόμενος; διὸ περ ἀναι*μωτὶ φθάσας αἶρει Ἐκτωρ τὰ τεύχεα, ἀποδύσαντος αὐτὰ τοῦ Φοῖβου, ὡς προδεδήλωται, οἷς καὶ ἐμπρέπει μὲν, ἐπ' ὀλίγον δέ. Σημείωσαι δὲ ὅτι, καθὰ καὶ ἐτέρωθι δηλοῦται, δίδωσιν ὁ ποιητής κατὰ τοὺς παλαιούς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅπλα τῷ Ἐκτορι, ἵνα εἰς ἴσον αὐτὸν ἀγάγῃ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἵφαιστοτετέκτοις ὅπλοις ἀμφοτέ- ρους κοσμήσας, μὴ καὶ δόξῃ ὃ Ἐκτωρ διὰ τὸ ἀχρεῖον τῶν αὐτοῦ ὅπλων πεσεῖν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ. προοι- κονομεῖ δὲ καὶ τὴν ὀπλοποιίαν Ὀμηρος ἐν τούτοις καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀλληγορομένην κοσμογένειαν καὶ τὴν αὐτόθι ποικιλίαν. στερηθεὶς γὰρ ὧν εἶχεν ὅπλων Ἀχιλλεὺς, ἤγουν τῶν ἐξ Ἡφαίστου, πορίσεται ἕτερα διὰ τῆς μητρὸς Θέτιδος. καὶ τὸ τοιοῦτον ἐπεισόδιον πολλὰ τῇ ποιήσει παρεμβαλεῖ ἀκοῆς ἄξια. Ὅτι ἐν 30 μὲν τοῖς ἐξῆς Ἐκτωρ δεθθεὶς τῶν ποδῶν ἔλκεται νεκρὸς κατόπιν τοῦ ἄρματος ὑπ' Ἀχιλλέως. ἐνθα καὶ μέμφονται πολλοὶ τὸν ἥρωα τῆς ὠμότητος. καὶ οἱ τῶν Ὀμηρικῶν ἀποριῶν λυτικοὶ λαλοῦσιν εἰς τοῦτο πολλά. Ὀμηρος δὲ (Vers. 126.) φθάνει λύων καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀπορον οἷς παιεῖ τὸν Ἐκτορα ἐθέλοντα τὴν κεφαλὴν τοῦ Πατρόκλου ἐκτεμεῖν. ἔλκε γὰρ, φησιν, ἴν' ἀπ' ὁμοῖν κεφαλῆν τάμοι ὀξεί χαλκῷ. καὶ οὐκ αὐτὸ μόνον, τοῦτο γὰρ τις καὶ Ἕλληνας πρὸ τούτου πεποίηκεν εἰς ἄνδρα *Τρωικόν, ὅπου καὶ τῇ κεφαλῇ ἐκεῖνος ἐμπείρας τὸ δόρυ ἐξανέτεινεν εἰς σχῆμα κωδείας. οὐκὸν μόνον κεφαλῆς ἐκτομὴν ὃ Ἐκτωρ ἐθέλει, ἀλλὰ καὶ τὸν νεκρὸν μελετᾷ δοῦναι κυσί. φησὶ γὰρ· τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσά- μενος κυσί δῶν. καὶ οὕτω μὲν ὠμὸς ὧν Ἐκτωρ εἰκότως τοιοῦτον εὐρήσει καὶ τὸν Ἀχιλλέα. εἰ δὲ καὶ Ἰππόθοος μετ' ὀλίγα δησάμενος τελαμῶν παρὰ σφυρὸν ἔλκε τὸν ὑφ' Ἐκτορος πεσόντα Πάτροκλον, γένοιτ' ἂν καὶ τοῦτο μάλιστα αἴτιον ἔλκυσμῶ τῷ τοῦ Ἐκτορος νεκρῷ. (Vers. 128.) Ὅτι Αἴας ὁ μέγας 40 ἐκώλυσε τε τὸν Ἐκτορα αἰχίσασθαι τὸν τοῦ Πατρόκλου νεκρὸν, καὶ ἀναχωρῆσαι πεποίηκεν. φησὶ γὰρ· Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε γέμων σάκος ἤντε πύργον· Ἐκτωρ δ' ἄψ ἐς ὄμιλον ἰὼν, ἀνεχάζεθ' ἑταίρων, ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε. καὶ ἕρα τὸ γοργὸν τῆς παραβολῆς ἐν τῷ, ἤντε πύργον· ἦν συνεξωμοίωσεν ὁ ποιητής τῇ τοῦ ἥρωος ἐπειξί, ὡς προκληθεὶς ὑπὸ Μενελάου βοηθηθεὶς τῷ τοῦ Πατρόκλου νεκρῷ οὐδέν τι ἀμειψάμενος εὐθύς εἰς ἐπικουρίαν κατὰ σπουδὴν ἦλθεν. ἔχει δὲ τι ἀστεῖον ἢ εἰρημένη πρὸς πύργον παραβολὴ τοῦ κατὰ τὸν Αἴαντα σάκεος, εἰ περ ἄλλως μὲν πύργοι φέρουσιν ἄνδρας, ἐνταῦθα δὲ πύργον οἶον